

· Jedinečný a neocenitelný průvodce
· tarotem pro začátečníky i pokročilé

TAROT V DUCHU ZENU

HRA ŽIVOTA

OSHO

OSHO

OSHO ZEN TAROT

Hra života

Osho Zen Tarot

Osho

Z anglického originálu TAROT IN THE SPIRIT OF ZEN, by Osho;

Osho International Foundation přeložila Jana Šritrová

Odpovědná redaktorka Vlasta Polednová

Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE

www.synergiepublishing.com

Vydání první

Copyright © 2003 OSHO International Foundation, Switzerland.

www.osho.com/copyrights, 2014 Synergie Publishing. All rights reserved.

Copyright of images and card design © 1994 Osho International Foundation, Switzerland.

Translation Copyright © 2014 Synergie Publishing SE

Materiál v této knize byl vybrán z nejrůznějších Oshových promluv. Oshovy projevy vyšly v plném znění v knižní podobě i jako audionahrávky a jsou k dispozici online v knihovně na www.osho.com.

Používání veškerých Oshových fotografií a kreseb, stejně jako uměleckých děl, která jsou majetkem OIF nebo na něž se vztahují autorská práva OIF, je podmíněno výslovným souhlasem Osho International Foundation.

OSHO and OSHO Zen Tarot are registered trademarks or trademarks of Osho International Foundation, www.osho.com/trademarks

ISBN 978-80-7370-299-1 (váz.)

ISBN 978-80-7370-355-4 (e-kniha)

OBSAH

Předmluva	9
Epigraf	11
Úvod: Předpovídání budoucnosti	13

VELKÁ ARKÁNA..... 17

0.	Blázen	17
I.	Existence	20
II.	Vnitřní hlas	22
III.	Tvořivost	24
IV.	Rebel	25
V.	Nic	26
VI.	Milenci	28
VII.	Uvědomění	31
VIII.	Odvaha	33
IX.	Samota	35
X.	Změna	37
XI.	Průlom	40
XII.	Nové vidění	42
XIII.	Transformace	43
XIV.	Integrace	46
XV.	Podmiňování	47
XVI.	Úder blesku	51

XVII.	Ticho	52
XVIII.	Minulé životy	54
XIX.	Nevinnost	56
XX.	Procitnutí	59
XXI.	Dokončení	62
Mistr		65

BARVA OHNĚ (HOLE) 67

Král ohně: Tvořitel	71
Královna ohně: Sdílení	73
Rytíř ohně: Intenzita	74
Páže ohně: Hravost	77
Eso ohně: Zdroj	78
2 ohně: Možnosti	80
3 ohně: Prožívání	82
4 ohně: Účast	84
5 ohně: Totálnost	85
6 ohně: Úspěch	86
7 ohně: Stres	89
8 ohně: Cesta	91
9 ohně: Vyčerpání	92
10 ohně: Potlačení	95

BARVA VODY (POHÁRY)99

Král vody: Uzdravování	104
Královna vody: Přijímání	105
Rytíř vody: Důvěra	106
Páže vody: Pochopení	107
Eso vody: Plynout s proudem	109
2 vody: Přátelství	111

3 vody: Oslava	113
4 vody: Do nitra	116
5 vody: Lpění na minulosti	118
6 vody: Sen	120
7 vody: Projekce	123
8 vody: Odpoutání	126
9 vody: Lenost	128
10 vody: Harmonie	129

BARVA MRAKŮ (MEČE) 133

Král mraků: Sebeovládání	137
Královna mraků: Morálka	138
Rytíř mraků: Bojování	141
Páže mraků: Mysl	143
Eso mraků: Vědomí	145
2 mraků: Schizofrenie	147
3 mraků: Izolace	149
4 mraků: Odkládání	151
5 mraků: Srovnávání	152
6 mraků: Břemeno	156
7 mraků: Politika	158
8 mraků: Vina	161
9 mraků: Smutek	163
10 mraků: Znovuzrození	165

BARVA DUHY (DISKY, PENTAKLY) 169

Král duhy: Hojnost	173
Královna duhy: Rozkvět	174
Rytíř duhy: Zpomalení	176
Páže duhy: Dobrodružství	178

Eso duhy: Dospělost	179
2 duhy: Tady a teď	180
3 duhy: Vedení	183
4 duhy: Lakomec	185
5 duhy: Outsider	187
6 duhy: Kompromis	189
7 duhy: Trpělivost	192
8 duhy: Každodennost	194
9 duhy: Zralost	196
10 duhy: My jsme svět	198
Převodové tabulky	202
 O autorovi	 207
Oshovo Mezinárodní meditační centrum	209

PŘEDMLUVA

První vydání převratného díla Osho Zen Tarot bylo vydáno v roce 1995 nakladatelstvím St. Martin's Press. Postupem času se z této mimořádně krásné a přístupné tarotové sady stalo klasické dílo moderní doby, jehož ojediněle aktuální poselství již bylo přeloženo do mnoha jazyků.

Tato kniha je určena především těm, kteří již tuto tarotovou sadu Osho Zen Tarot používají. Jejím prostřednictvím si mohou rozšířit a prohloubit své znalosti. Tito čtenáři budou okamžitě vědět, jak ji použít, a najdou v ní cenný doplněk k první, doprovodné knize k Osho Zen Tarotu. Jistě se z této publikace zaradí stejně jako my, když jsme vybírali a sestavovali materiály k jejímu vydání.

Naše kniha se však stane hodnotným přírůstkem i do knihoven uživatelů tradičních tarotových sad, např. Crowleyho nebo Rider-Waite Tarot. Pro tyto čtenáře jsme na konci knihy vytvořili převodovou tabulku s názvy jednotlivých kapitol této knihy, jež odpovídají názvům 78 karet standardní tarotové sady Osho Zen Tarot, společně s jejich protějšky v Crowleyho a Rider-Waite Tarotu.

Pro ty, kteří ještě tarot neznají, jsme připravili vytrhávací minikarty, vlepené do vazby na konci knihy. Jsou to karty Velké arkány, jež v tarotovém systému představují hlavní body transformace, s nimiž se v cyklu života opakovaně setkáváme. Jsou to karty popsané v kapitolách 0. (Blázen) až XXI. (Dokončení).

Zenový tarot se od tradičního tarotu liší v tom, že se nezaměřuje na předpovídání budoucnosti, ale naopak se snaží vnést objasnění a pochopení do přítomného okamžiku. Je založený

na poznání, že život je náhodný a nepředvídatelný pouze pro ty, kteří ho prožijí nevědomě – pro ty, kteří ho prospí. Život není ničím řízen, neurčuje ho žádný „osud“. Život je nepřetržitý sled příležitostí, jak se učit a růst. Zen je pevně přesvědčený, že člověk je osobně zodpovědný za to, aby se učil a rostl; prvním krokem, jak tuto povinnost přijmout za svou, je najít odvahu podívat se na přítomnost, kterou žijeme, bez posuzování nebo odsuzování. Jinými slovy lze říci, že v zenu nejsou žádné „zlé síly“, pouze uvědomění, nebo neuvědomění, probuzení, nebo spánek.

Chcete-li se dozvědět více o specifikách zenového přístupu k tarotu v porovnání s tradičnějšími přístupy, určitě si přečtete Oshovu kapitolu Úvod. A hlavně, hrajte svou hru s radostí!

Sarito Carol Neiman
OSHO INTERNATIONAL

EPIGRAF

Život je hra her – hra nejvyšší a rozhodující. Když ho člověk nebere moc vážně a přistupuje k němu jako ke hře, pak má život obrovský význam. Zůstanete-li prostí a bezelstní, můžete od hry života hodně očekávat.

Hry vašich životů se podobají stupňům vzdělání. Na každém stupni se něco naučíte, a pak postoupíte do dalšího. Musíte proto být ve své hře života velmi obratní, protože nešikovným hráčům toho hodně cenného unikne. Být šikovný znamená žít vědomě, a proto je nutné, abyste do veškerého svého konání, do každého kroku svého bytí vnesli více uvědomění.

Osho

Ú V O D

Předpovídání budoucnosti

Svoboda může existovat pouze za předpokladu, že je budoucnost otevřená. Otevřenou budoucnost však nelze předpovídat. Ten, kdo se dnes zdá být nádherným člověkem, může zítra vraždit. Zítřek je otevřený.

Musíte si zapamatovat jednu opravdu zásadní věc, a to, že kdykoliv děláte cokoli, co se týká budoucnosti – ať je to astrologie, předpovídání budoucnosti, horoskopy, čtení z ruky, věštění podle Knihy proměn, tarot –, jedná se v podstatě o čtení podvědomí konkrétního člověka a s budoucností jako takovou to nemá příliš mnoho společného. Všechny tyto činnosti se tedy spíš dotýkají minulosti, ale vzhledem k tomu, že minulost vytváří budoucnost, tak souvisejí i s budoucností. Budoucnost je možné předpovídat jen díky tomu, že lidé žijí jako mechanické stroje. Znáte-li minulost člověka, dokážete číst jeho budoucnost, protože pokud tento člověk není Buddha, bude svou minulost opakovat. Jestliže byl v minulosti plný zloby, nese v sobě sklony k zlosti, a následky této dispozice se projeví i v budoucnosti.

Nevědomá bytost obyčejně znovu a znovu opakuje svou minulost. Člověk dělá stále dokolečka to samé, protože nic jiného

neumí. Nedokáže do svého života přinést nic nového, nedokáže udělat průlom. Proto všechny výše jmenované věštecké metody fungují. Když se budou lidé chovat více vědomě, když budou více ve střehu, pak fungovat přestanou.

Pro probuzeného člověka nelze vytvořit žádný horoskop, není možné mu věstit budoucnost z ruky, protože je natolik odstřižený od své minulosti a jeho mysl je v přítomném okamžiku tak prázdná, že jednoduše není co číst!

Ohledně života a času panuje jedno velké nedorozumění. Lidé si myslí, že čas má tři dimenze – minulost, přítomnost a budoucnost, ale není to tak. Čas je pouze minulost a budoucnost. Přítomnost není čas, přítomnost je život.

Těm, kdo chtějí žít, proto nezbývá než žít v přítomném okamžiku. Pouze přítomnost je spojena s existencí. Minulost je jen sbírka vzpomínek a budoucnost není nic jiného než vaše představy, vaše sny.

Skutečnost je tady a teď. Pro ty, kteří chtějí o životě, žití a lásce jen přemýšlet, je minulost a budoucnost dokonale krásná, protože ji nic neomezuje. Minulost si můžete nazdobit, libovolně si ji přikrášlit, i když jste ji nikdy neprožili – když totiž vaše minulost byla přítomností, nebyli jste přítomni. Minulost jsou jen stíny, odrazy. Lidé jsou neustále v jednom kole a stihnou přitom zahlédnout jen pár věcí. Přesto si myslí, že žili. Minulost však není život, minulost je smrt. Stejně tak ani budoucnost není život, budoucnost je smrt.

Když není možné upnout se na minulost, člověk automaticky přepne do režimu snění o budoucnosti – vzniklou mezeru je potřeba něčím vyplnit! Vysněná budoucnost je nicméně jen projekcí minulosti. Lidé doufají, že jim budoucnost přinese to, čeho se jim nedostávalo v minulosti. Mezi těmito dvěma neexistujícími světy se nachází jeden malý, existující: přítomný okamžik. To je život.

Chcete-li doopravdy žít a ne jenom o životě přemýšlet, chcete-li milovat a ne o lásce snít, chcete-li skutečně být a ne o tom

filozofovat, neexistuje pro vás jiná možnost. Opájejte se nektarem přítomného okamžiku, vymačkejte a vypijte ho do poslední kapky, protože už se nikdy nevrátí. Až odejde, bude navždy pryč.

Kvůli tomuto nedorozumění, starému téměř jako lidstvo samo a sdílenému napříč všemi kulturami, lidé začali považovat přítomnost za jednu z dimenzí času. A přítomnost přitom s časem nemá nic společného! Jste-li pouze tady a teď, nic jako čas pro vás neexistuje. Existuje jen nesmírné ticho, klid, absence pohybu. Nic neprobíhá, všechno se náhle zastaví.

Přítomnost vám umožňuje ponořit se do hlubin vody života, nebo naopak létat ve výškách jeho nebes. Dole nebo nahoře, všude číhá nebezpečí, a nejnebezpečnějšími slovy lidské řeči jsou minulost a budoucnost. Život v přítomnosti se podobá chůzi po provaze, kdy obě strany, minulost a budoucnost, představují hrozbu. Kdo však jednou pozná, jak chutná přítomnost, žádného nebezpečí nedbá. Jakmile se naladíte na život, na ničem už vám nebude záležet. Pro mě nic jiného než život neexistuje.

Můžete tomu říkat „bůh“, ale takové označení není dobré, protože slovo „bůh“ je dnes pošpiněné různými náboženstvími. Krásné je například pojmenování „existence“. V podstatě však vůbec nezáleží na tom, jak to budete nazývat, mělo by z toho být jen jasné, že máte v rukou pouze jeden okamžik – skutečný, přítomný okamžik. A tento přítomný okamžik budete dostávat znovu a znovu. Buď ho prožijete, nebo vám uteče.

Většina lidí se doslova vláčí od kolébky k hrobu, aniž by vůbec žila. Znam jeden súfijský příběh o muži, který si při umírání náhle uvědomil: „Můj ty bože, já jsem žil!“ Pouze tváří v tvář smrti jako protikladu života si tento muž uvědomil, že byl sedmdesát let naživu. Ale život jako takový ho neobohatil.

Na vině není život, ale naše neporozumění životu.

Buďte bdělí a život k vám přijde sám, aniž byste se o to byť jen myšlenkou zasloužili, protože bdělé vědomí může existovat pouze v přítomnosti. Můžete zažívat pouze přítomnost. Žijte naplno a žijte intenzivně tak, aby se každý okamžik stal jedinečným, aby se celý váš život stal řadou jedinečných okamžiků.

VELKÁ ARKÁNA

0. Blázen

Život je pokus a omyl. Chybami se člověk učí.

Z šestého patra budovy vypadne blázen. Leží na zemi uprostřed hloučku lidí. Přijde policista a ptá se: „Co se to tu stalo?“ Blázen odpoví: „Nevím, sotva jsem dorazil.“

Za dávných časů mívali velcí vládci u dvora šaška – blázna. Byli samozřejmě obklopení i celou řadou mudrců, poradců, ministrů a premiérů, ale blázen u dvora nikdy nechyběl. Všichni inteligentní a moudří vládci světa, od Východu k Západu, měli u sebe nějakého dvorního šaška. Ptáte se proč? Jsou totiž věci, které by takzvaní mudrcové nedokázali pochopit – věci, kterým rozumí jen pošetilci, protože takzvaní mudrcové nemají otevřenou mysl; pošetile si ji zavřeli svou vychytralostí a inteligencí.

Blázen je prostáček a na dvoře byl nutný, protože takzvaní moudří muži měli ze svého vládce takový strach, že se často zdráhali cokoli říci. Blázen, ten se nikoho nebojí. Mluví stůj co stůj, aniž by přemýšlel o možných následcích.

Vysvětlím vám, jaké typy bláznů existují.

Typ první: ten, který neví, a neví, že neví – to je prostoduchý blázen. Typ druhý: ten, který neví, ale myslí si, že ví – to je komplikovaný blázen, vzdělaný blázen. Typ třetí: ten, který ví, že neví – to je požehnaný blázen.

Každý z nás se narodí jako prostoduchý blázen, neboli „prošťáček“. Prostoduchým bláznem je vlastně každé dítě. Neví, že neví. Ještě si neuvědomilo možnost poznání tak, jak o tom mluví křesťanské podobenství o Adamovi a Evě, kterým Bůh nakázal: „Nejezte ovoce ze stromu poznání.“ Než Adam s Evou nešťastně ochutnali ovoce ze stromu poznání, byli prostoduchými blázny. Nic nevěděli. A byli samozřejmě náramně šťastní, protože pro člověka žijícího v nevědomosti není nic snadného cítit se nešťastný. Být nešťastný vyžaduje trochu cviku, je potřeba na tom pracovat a vědět, jak na to. Peklo se samo neudělá, jsou k tomu nutné znalosti. Bez znalostí není peklo.

Adam s Evou byli jako malé děti. Pokaždé, když se narodí dítě, narodí se Adam. Žije několik let – maximálně čtyři roky, každým dnem se mu toto období krátí. Žije v ráji, protože neví, jak vytvořit utrpení. Věří životu, má radost z malých věcí – třeba z oblázků nebo mušlí na pláži. Sbírá je s pocitem, že našel poklad. Obyčejné šedé kamínky v jeho očích září jako diamant Koh-i-Noor. Všechno je pro něj úchvatné: kapky rosy v ranním slunci, hvězdy v noci, měsíc, květiny, motýli, vším je naprosto fascinován.

Záhy se však začne vkrádat poznání: motýl je jen motýl! Květina je jen květina, nic zvláštního na ní není. Začne se učit jména: tady to je růže, tamhle je lilie, tohle je měsíček a tamto je lotos. Ze jmen se brzy stanou překážky. Čím víc toho dítě ví, tím víc je odříznuté od života jako takového. Stoupne mu to do hlavy. Žije tím, co mu zprostředkovává hlava, nežije jako celistvá bytost.

Přesně to je význam onoho příslovečného „pádu“. Dítě okusí ovoce ze stromu poznání. Všechny děti musí jednou sníst ovoce ze stromu poznání.

Mysl každého dítěte je natolik prostá, že se zkrátka musí stát složitější – je to součást vývoje. Proto každé dítě jednou přestane

být prostoduchým bláznem a stane se komplikovaným bláznem. Komplikované bláznovství má několik stupňů. Část lidí odmaturuje na střední škole, část jich dokončí univerzitní vzdělání, část jich dosáhne doktorského titulu – takhle pěkně to máme odstupňované. Touha po vědomostech je pro dítě velkým pokušením, a proto se jich musí alespoň letmo dotknout. Cokoliv nepoznaného vnímáme jako hrozbu, nebezpečí. Proto cítíme nutnost to poznat; s poznaným jsme totiž schopni si poradit. Jak bychom si s něčím mohli poradit, aniž bychom to znali? Každé dítě se proto musí učit, nabýt vědomosti.

Jakkoli je proměna blázna prvního typu na blázna druhého typu nevyhnutelná, další změny už nutné nejsou. Z blázna druhého typu se blázen třetího typu může stát, ale nemusí. Třetí typ bláznovství je možný pouze tehdy, když se druhý typ stane velkou přítěží, tedy když už člověk vládí příliš velké břemeno vědomostí, když své vědění dovede do krajnosti. To se pak člověk stane svou hlavou, ztratí všechn cit, uvědomění, veškerou živost. Promění se v teorie, svatá písma, dogmata a slova a nekonečný koloběh slov v mysli. Pokud si to tento člověk uvědomí, musí jednoho dne všechno odhodit, a tak se z něj stane třetí typ blázna – požehnaný blázen.

Prožívá pak druhé dětství, stane se znovu dítětem.

Vzpomeňte si na Ježíšova slova: „Jestli se neobráťte a nebudete jako *malé děti*, vůbec do nebeského *království* nevejdete.“ Ale všimněte si, že Ježíš řekl jako malé děti, nikoliv „malé děti“. Malé děti do nebeského království nemohou vstoupit, musejí nejprve projít cestami světa, musejí se nechat tímto světem zkazit a pak se očistit. Je to zkušenost, bez které se neobejdou. Ježíš lidem nekázal, aby byli „malé děti“, ale aby byli „jako malé děti“. Slovo jako je velmi důležité. Znamená, že do nebeského království vstoupí ti, kteří nejsou děti, ale přesto jsou jako děti.

Děti jsou světci, jenže jejich svatost spočívá pouze v tom, že zatím nezažily pokušení hříchu. Jejich svatost je velmi prostá. Nemá příliš velkou hodnotu, protože si ji nezasloužily vlastními silami, neusilovaly o ni – nemusely ještě čelit pokušení chovat se v rozporu s ní. Pokušení dříve či později přijde. Přijde tisíc a jedno pokušení a dítě se mezi nimi bude zmítat. Bude ho to táhnout chvíli sem, jindy tam. Neříkám, že nemá jít za tím, co ho

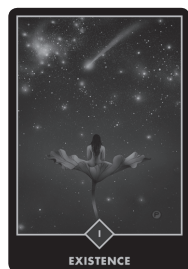
láká. Když si něco bude odpírat, když neuposlechne své nutkání, zůstane navždy prvním typem blázna. Bude dál žít v nevědomosti. Jeho nevědomost však bude potlačením, nikoliv úlevou od břemene.

Člověk musí nejprve nabýt vědomosti, musí zhřešit, a teprve poté, co pozná hřích, poté, co načerpá znalosti a vyzkouší si neposlušnost, vrhne se do divokého světa, sejde z cesty a bude žít podle svého ega, poté bude jednoho dne schopen se toho všeho vzdát.

Ne každý se všeho vzdá. Přechod od prvního bláznovství k druhému je nevyhnutelný, ale od druhého k třetímu postoupí jen několik šťastlivců – proto se jim říká „požehnaní blázni“.

Požehnaný blázen ztělesňuje největší možnost pochopení, protože poznal, že vědomosti jsou zbytečné. Uvědomil si, že všechny vědomosti jsou překážkou poznání. Vědomosti brání poznání. Proto odhodí všechny vědomosti a začne prostě poznávat, získá jasné vidění. Jeho oči se očistí od teorií a myšlenek. Jeho mysl již není myslí, je jen inteligencí, čistou inteligencí. Již není zanesena nepořádkem, není zaneřáděna vypůjčenými vědomostmi. Požehnaný blázen je jednoduše bdělý, plane v něm oheň uvědomění.

I. Existence

Jsmе součástí existence, nejsme oddělení.

I když toužíme být oddělení, není to možné...

Čím více se propojíme s existencí, tím více budeme naživu.

Žijte naplno, žijte intenzivně, protože čím silněji prožíváte, tím více jste propojeni s existencí. Narodili jste se z ní. Každým okamžikem se obnovujete a omlazujete, každým dechem, každým úderem srdce se znovu rodíte – existence se o vás stará.

Jakmile začnete sledovat svůj dech, všimnete si jedné ohromné věci, a to, že prostřednictvím svého dechu jste neustále propojení

s existencí, bez jakýchkoliv přerušení a přestávek. Ať jste vzhůru nebo spíte, existence do vás neúnavně vlévá život a bere si zpátky vše, co již zemřelo.

Když říkám „existence se o vás stará“, nepojímám to filozoficky. Filozofie je většinou plná nesmyslů. Já vám tuto informaci podávám jako holý fakt. Pokud to začnete vědomě vnímat, vytvoří se ve vás obrovská důvěra. Slova „existence se stará“ by měla sloužit jako impuls k vytvoření vědomí umožňujícímu důvěřovat v existenci v celé její krásě.

Není nutné věřit v nějakého hypotetického boha, není nutné vyznávat mesiáše či doufat ve spasitele. To jsou všechno jen dětské touhy po postavě otce, který se o vás postará. Na světě nikdy nebyl žádný spasitel.

Existence si vystačí sama se sebou. Zkoumejte svůj vztah s existencí a z tohoto zkoumání vzejde důvěra – nikoliv víra či vyznání. Krása důvěry spočívá v tom, že vychází z vaší vlastní zkušenosti. Ten, kdo důvěřuje, se snáz uvolní – není přece důvod se obávat a strachovat, když se o vás stará celá existence.

Celá existence je naplněna radostí, stačí jen otevřít okna a pustit ji dovnitř. Vaše temnota je vaším vlastním výtvozem, i své odcizení jste si vytvořili sami. Bez vlastního přičinění byste se sami sobě neodcizili. Neodcizili byste se stromům, řekám, horám.

Toto je naše existence. Jsme její součástí.

Tlukot našeho srdce je součástí tlukotu srdce vesmíru.

Nikoliv mrtvého vesmíru, ale nesmírně inteligentního, vědomého, citlivého vesmíru, který je v každé své dimenzi božský. Musíte se naučit zapojit se do jeho tance.

II. Vnitřní hlas

Zbytečně se pořád snažíme hledat rady kolem sebe, a existence je přitom připravená promlouvat k nám ze samotného nitra naší bytosti. Její tichý hlásek máme odnepaměti uvnitř, jen mu nikdy nenasloucháme.

Žádný z vašich vnitřních hlasů nepatří vašemu vnitřnímu já. Všechny hlasy patří vaší mysli. Teprve když všechny hlasy utichnou, ozve se vnitřní já a mlčky vás přiměje podniknout určitý krok, nebo vás někam nasměruje. Nepromlouvá k vám slovy, dává vám pouze tiché znamení. Jinak by totiž bylo zhola nemožné zjistit, který z hlasů vlastně patří vašemu já.

Vnitřní já však nemá žádný hlas, a proto je to snadné. Stačí jen utiřit všechny hlasy; až zavládne naprosté ticho, vaše vnitřní já vás vezme za ruku a povede vás. Je to chvíle, kdy se odpoutáte, plně se oddáte vnitřnímu já a následujete ho tam, kam vás vede.

Jazyk nás nutí používat slova, která jsou pro popis vnitřní reality nevhodná. Mluvíme například o „vnitřním hlasu“, i když se přitom o žádný hlas nejedná. Vnitřní hlas je spíš vnitřním tichem. Kdybychom nicméně mluvili o „vnitřním tichu“, nebylo by jasné, že nám dává inspiraci, že nás někam směřuje. Z tohoto důvodu se používá spojení „vnitřní hlas“, i když to není správné označení.

Zbytečně se pořád snažíme hledat rady kolem sebe, a existence je přitom připravena promlouvat k nám ze samotného nitra naší bytosti. Její tichý hlásek máme odnepaměti uvnitř, jen mu nikdy nenasloucháme.

Ve skutečnosti mu ani nemůžeme naslouchat – neslyšeli bychom ho přes hluk hlavy, která nepřestává brebentit. Dokud v hlavě nezavládne absolutní ticho, tenký hlásek existence se k nám nikdy nedostane.

Na mnoha univerzitách v Americe vědci prováděli experimenty s úplným tichem. Předmětem výzkumu byl samozřejmě hluk z vnějšího prostředí. Jednou se však stalo, že do absolutně zvukotěsné komory, do níž zvenčí nepronikal žádný zvuk, poslali hudebníka. Vešel dovnitř a byl překvapený – v místnosti mělo být přece naprosté ticho! On měl nicméně jako zkušený hudebník pro zvuky cit, měl vycvičený sluch, a proto byl opravdu velmi zmatený, když ve zvukotěsné komoře slyšel dva zvuky. Vyběhl rychle ven a zeptal se ředitele: „Co to má znamenat? Slyším dva zvuky.“

Ředitel se zasmál a odpověděl mu: „Tyto dva zvuky tam budou pořád. Jedním je tlukot vašeho srdce a druhým proudění krve ve vašich žilách. Tyto zvuky nemůžeme odstranit, patří k vám.“ Hudebník se podivil: „Ale já je nikdy předtím neslyšel!“

Nikdo je normálně neslyší, ale v komoře, která je stoprocentně zvukotěsná a panuje v ní absolutní ticho, by najednou každý z nás slyšel své srdce hlasitě bít – ani si nedovedete představit, jak hlasitě vaše srdce bije, téměř jako by ten zvuk přicházel zvenčí. Slyšeli byste i to, jak vašimi žilami proudí krev. Krev v těle obíhá velmi rychle, nikdy se nezastaví. Je jako řeka, má svůj vlastní zvuk.

Stejný pocit zažijete, když svou vnitřní mysl zcela zklidníte meditativním uvědoměním. V tomto stavu budete schopni uslyšet rady přicházející ze samotného nitra... a dokážete je pak slyšet v každé situaci. Tomu se říká nalézt vnitřní vedení.

Meditace jako taková má vlastně jen jeden cíl, a tím je nalézt vnitřní vedení. Jakmile ho najdete, nebudete už muset dále meditoval, nebudete už nic potřebovat. S otevřenýma očima můžete svůj život prožívat naprosto přirozeně. Nebudete se už muset opírat o systém informací uložených ve vaší paměti – vaše odpovědi budou skutečné. Vaše činy budou skutečnými odpověďmi, nikoliv reakcemi.

Reakce vysílá vaše mysl, odpovědi naproti tomu vycházejí ze samotného nitra vaší bytosti. Mezi reakcí a odpovědí je obrovský rozdíl, jsou si velmi vzdálené. Reakce, to nejste vy – reakce je vypůjčená. Naproti tomu odpověď je vaše, a proto vás naplňuje, pomáhá vám v dalším růstu, v postupu čím dál výš. Když se člověk řídí tím, co mu napovídá jeho nitro, dojde do bodu, kdy se dostane do naprosté harmonie s celkem – když totiž dělá